

WIELBIENIE STWÓRCY

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 14,6-7; Mt 24,14; Ga 3,22; Łk 23,32-43; Rdz 22,12; Ap 14,8-12.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I widziałem innego anioła, lecącego przez środek nieba, który miał ewangelię wieczną, aby ją zwiastować mieszkańcom ziemi i wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom” (Ap 14,6).

Jako adwentyści dnia siódmego uznajemy biblijną koncepcję *teraźniejszej prawdy* (zob. 2 P 1,12 BG). Jest to pogląd, iż Bóg objawia prawdę ludzkości stosownie do potrzeb, udzielając coraz więcej światła z upływem wieków. Pierwsza obietnica dotycząca ewangelii w Rdz 3,15 uświadomiła naszym upadłym prarodzicom, że ich nadzieją będzie potomek kobiety. Obietnica dana Abrahamowi, iż od niego „wywodzić się będzie wielki i potężny naród, i przez niego będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 18,18), jest pełniejszym objawieniem ewangelicznej obietnicy. Przyjście Jezusa, który oświadczył, że „Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyono, lecz aby służyć i oddać swe życie na okup za wielu” (Mk 10,45), jest oczywiście jeszcze pełniejszym objawieniem ewangelicznej prawdy.

Dzisiaj wierzymy, że przesłania trzech aniołów w Ap 14,6-12 są *teraźniejszą prawdą* dla ludzi żyjących w czasie końca — tuż przed powtórnym przyjściem Chrystusa i spełnieniem naszej chrześcijańskiej nadziei.

W tym tygodniu przyjrzymy się przesłaniu pierwszego anioła zawierającemu prawdy istotne dla tych, którzy pragną się ostać wśród niebezpieczeństw czasu końca.

Przeczytaj Ap 14,6; Mt 24,14; 28,19. Jaki podobny motyw występuje w tych fragmentach Nowego Testamentu? Jak te wersety razem pomagają nam zrozumieć ważność docierania do potrzebujących i wydawania świadectwa jako celu istnienia naszego Kościoła?

W pewnym sensie można powiedzieć, że przesłanie pierwszego anioła jest tożsame z wielkim ewangelizacyjnym zleceniem (zob. Mt 28,19) obecnie przekazanym w kontekście czasów końca. Jest to w pełnym znaczeniu tego słowa *teraźniejsza prawda*.

Zwróć uwagę, że wszystkie trzy powyższe wersety kładą nacisk na głoszenie przesłania całemu światu, *wszystkim narodom* — „wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom” (Ap 14,6). Mówiąc innymi słowy, przesłanie ma ogólnoświatowy zasięg. Każdy człowiek musi je usłyszeć.

Przeczytaj Ga 3,22. Jak ten werset pomaga nam zrozumieć, dlaczego cały świat musi usłyszeć ewangelię?

Powszechność występowania grzechu wyjaśnia powszechność naszego powołania i naszej misji. *Wszystkie narody, plemiona i ludy* upadły w grzech, złamały prawo Boże i zostały *poddane grzechowi*. Upadek Adama w Edenie wpłynął na wszystkich jego potomków — żaden naród, żadne plemię i żaden lud nie są odporne na zarazę grzechu. Wszyscy ponosimy bezpośrednie skutki grzechu, a gdyby Bóg nie przyszedł nam na ratunek, ponieśliśmy jego ostateczną konsekwencję — wieczną śmierć.

Oczywiście wiemy, że ofiarowany został nam ratunek. Życie, śmierć, zmartwychwstanie i dzieło Jezusa w niebiańskiej świątyni służą rozwiązaniu problemu grzechu. Każdy powinien poznać wielką nadzieję daną nam przez Boga w Jezusie Chrystusie. Dlatego adwentyści dnia siódmego starają się na całym świecie głosić przesłanie Jezusa tym, którzy jeszcze go nie usłyszeli.

Dlaczego głoszenie przesłania ewangelii bliźnim jest tak wielkim duchowym dobrodziejstwem dla tych, którzy się go podejmują? Dlaczego prowadzenie bliźnich do Chrystusa jest najlepszym przygotowaniem na Jego powtórne przyjście?

W Ap 14,6 przesłanie, które ma być głoszone światu, zostało nazwane *ewangelia wieczna*. Jest to przesłanie nadziei dla ludzi żyjących w świecie, który sam nie oferuje żadnej nadziei.

Przeczytaj Łk 23,32-43. Jak ta historia ukazuje wielką nadzieję ewangelii wiecznej dla każdego grzesznika?

Pisząc o złoczyńcy na krzyżu, Ellen G. White stwierdziła, że choć nie był on jeszcze zupełnie zatwardziałym przestępcą, to jednak usiłował „stłumić swe przekonania”¹ dotyczące Jezusa i „coraz bardziej pograżał się w grzechu, aż został aresztowany, osądzony jako przestępca i skazany na śmierć przez ukrzyżowanie”².

Co się z nim stało? Gdy wisiał na krzyżu, dotarło do niego, kim naprawdę jest Jezus, więc rzekł do Niego:

— „Panie, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa” (Łk 23,42 UBG).

Jak Jezus zareagował na to? Czy powiedział:

— No cóż, przyjacielu, chciałbym ci pomóc, ale niepotrzebnie tłumieś swoje przekonania, coraz bardziej pograżając się w grzechu?

Czy zacytował fragment jednego ze swoich kazań:

— „Jeśli sprawiedliwość wasza nie będzie obfitsza niż sprawiedliwość uczonych w *Piśmie* i faryzeuszów, nie wejdziecie do Królestwa Niebios” (Mt 5,20)?

Czy w jakikolwiek sposób wypomniał mu błędy przeszłości? Nie. Zamiast tego Jezus zwrócił się do tego przestępcy — łotra o wypaczonym charakterze, niemającego nic do zaferowania w kwestii sprawiedliwości, a nieco wcześniej urągającego Mu (zob. Mt 27,44). Widząc go jako nowego człowieka, Jezus niejako powiedział:

— Powiadam ci już teraz, daję ci pewność już teraz, że twoje grzechy, twoje przestępstwa i twoje winy są przebaczone, a więc „będziesz ze mną w raju” (Łk 23,43).

Oto *ewangelia wieczna* — podstawa przesłania pierwszego anioła. Bez tej prawdy nic innego, czego uczymy o prawie, sobocie czy stanie umarłych, nie ma znaczenia. Na co zdałyby się te nauki bez *ewangelii wiecznej*, która jest sednem naszej wiary?

Jaką nadzieję możesz czerpać z historii nawróconego przestępcy?

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 679.

² Tamże.

Po wzmiance o głoszeniu *ewangelii wiecznej* całemu światu w przesłaniu pierwszego anioła uszczegółowiono treść tej ewangelii. Gdy głosimy *ewangelie wieczną*, musimy w niej uwzględnić prawdy, które są częścią ewangelicznego przesłania na nasze czasy. Mówiąc innymi słowy, nasza *teraźniejsza prawda* obejmuje także Ap 14,7.

Przeczytaj Ap 14,7. Co to znaczy bać się Boga i oddawać Mu chwałę? Jak mamy to czynić? Jak te pojęcia mają się do ewangelii?

Bojaźń Boża i oddawanie chwały Bogu są ze sobą powiązane. Jeśli naprawdę boimy się Boga w biblijnym sensie, to będziemy Mu oddawać chwałę. Jedno powinno prowadzić bezpośrednio do drugiego.

Przeczytaj Rdz 22,12; Wj 20,20; Hi 1,9; Koh 12,13; Mt 5,16. Jak wersety te pomagają nam zrozumieć, co to znaczy *bać się Boga* i jak ma się to do oddawania Mu chwały?

W powyższych wersetach pojęcie bojaźni Bożej jest połączone z posłuszeństwem wobec Boga, a gdy jesteśmy posłuszni Bogu i czynimy to, co prawe, wówczas przynosimy Mu chwałę. Choć często podkreślamy, że bojaźń Boża oznacza podziw i szacunek dla Boga, to sprawa jednak nie kończy się na tym. Powiedziano nam, że mamy *bać się* Boga. Jesteśmy upadli. Jesteśmy grzesznikami. Jesteśmy istotami zasługującymi na śmierć. Kto z nas nie zdaje sobie sprawy z okropności zła naszych czynów i tego, na co zasługujemy za nie z rąk prawego i sprawiedliwego Boga? Na tym polega *bojaźń Boża*. Ta bojaźń prowadzi nas najpierw do ukrzyżowanego Chrystusa po przebaczenie, a następnie do tronu łaski, by prosić o moc Bożą oczyszczającą nas ze zła, które — gdyby nie ofiara Chrystusa — kosztowałyby nas wieczne potępienie (zob. Mt 10,28).

Jakie jest twoje doświadczenie dotyczące bojaźni Bożej? Dlaczego odpowiedni poziom tej bojaźni jest dobry dla naszego uduchowienia i pomaga nam poważniej traktować naszą wiarę i Boże wymagania wobec nas?

W przesłaniu pierwszego anioła pojęcie bojaźni Bożej i oddawania chwały Bogu jest połączone z sądem (zob. Ap 14,7). Jeśli *Biblia* uczy czegoś jasno i wyraźnie, to z pewnością tego, że Bóg jest Bogiem sprawiedliwości i sądu. Pewnego dnia sąd i sprawiedliwość, których tak bardzo brakuje w tym świecie, wreszcie nadejdą.

Nic dziwnego, że lud Boży powinien bać się Boga.

Dlatego też *ewangelia wieczna* także obejmuje realność sądu. Jak wiążą się ze sobą te dwa pojęcia? Skoro ewangelia oznacza *dobrą nowinę*, znaczy to, że choć wszyscy jesteśmy grzesznikami i złamaliśmy prawo Bożego, to gdy nadejdzie dzień sądu, jak w przypadku łotra na krzyżu, dzięki Jezusowi nie będziemy musieli ponieść zasłużonej kary za nasze przestępstwa.

Przeczytaj Mt 12,36; Koh 12,14; Rz 2,6; 1 Kor 4,5 i zadaj sobie pytanie: *Jaka byłaby moja sytuacja, gdybym miał polegać na własnych zaletach?*

.....

.....

.....

Bóg, który zna liczbę włosów na naszych głowach, będzie sądził świat. I dlatego właśnie *ewangelia wieczna* jest tak dobrą nowiną. Nadchodzi sąd, ale *nie ma żadnego potępienia* dla wiernych wyznawców Jezusa — obmytych, uświęconych i usprawiedliwionych „w imieniu Pana Jezusa” (1 Kor 6,11) — gdyż Jezus Chrystus jest ich sprawiedliwością, a Jego sprawiedliwość jest tym, czego potrzeba im na sądzie.

„Człowiek nie może sam odeprzeć oskarżenia. Wyznając swą winę, stoi przed Bogiem w szacie splamionej przez grzech. Ale Jezus, nasz obrońca, skutecznie wstawia się za tymi, którzy przez skruchę i wiarę powierzyli Mu swój los. On bierze ich w obronę i ucisza oskarżyciela potężnymi argumentami z Golgoty. Jego doskonałe posłuszeństwo prawu Bożemu aż do śmierci na krzyżu dało Mu wszelką moc w niebie i na ziemi, tak iż prosi On Ojca o miłosierdzie i pojednanie dla winnego człowieka”¹.

Jak realność sądu uświadamia nam potrzebę przebaczenia? Jak możesz się nauczyć okazywać tym, którzy zawinili wobec ciebie, taką łaskawość i przebaczenie, jakie Bóg oferuje nam dzięki Jezusowi?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View–Omaha 1948, t. V, s. 471.

Oddajcie pokłon Temu, który stworzył niebo i ziemię

CZWARTEK — 24 maja

Przeczytaj jeszcze raz Ap 14,6-7. Jakie są poszczególne elementy przesłania pierwszego anioła i jak wiążą się ze sobą?

Obok ewangelii, wezwania do wydawania świadectwa światu oraz wezwania do bojaźni Bożej i oddawania chwały Bogu pojawia się też wezwanie do oddawania czci Bogu jako Stwórcy. Nie ma w tym nic dziwnego. Wszystkie poprzednie elementy *teraźniejszej prawdy* — ewangelia wieczna, wezwanie do wydawania świadectwa i sąd — nie miałyby znaczenia w oderwaniu od Boga jako Stwórcy. Te prawdy i wszystkie inne są oparte na tej podstawowej prawdzie o Panu jako tym, który wszystko stworzył. Oddając cześć Bogu jako Stwórcy, wracamy do podstaw. Sięgamy do źródła tego, co znaczy być człowiekiem i żyć, jak przystało na istotę stworzoną na obraz Boga. Oddając cześć Bogu jako Stwórcy, uznajemy naszą zależność od Niego w kwestii istnienia i nadziei na przyszłość. Dlatego świętowanie siódmego dnia tygodnia, soboty, jest tak ważne. W ten sposób wyrażamy szczególne uznanie dla faktu, że tylko Bóg jest Stwórcą i tylko On jest godny uwielbienia. Dlatego obok ewangelii i sądu występuje wezwanie do oddawania czci Bogu jako Stwórcy.

Przeczytaj Ap 14,8-11. Jak wersety te pomagają nam zrozumieć doniosłość oddawania czci Bogu jako Stwórcy?

W miarę rozwoju wydarzeń czasu końca nacisk na oddawanie czci bestii i jej obrazowi, zamiast Stwórcy, będzie wywierany na ludzi na całym świecie. Jeśli weźmiemy pod uwagę stanowcze ostrzeżenie przed losem tych, którzy czczą bestię i jej obraz, możemy lepiej zrozumieć akcent położony na oddawanie czci Bogu jako Stwórcy, jedynej istocie godnej wielbienia przez ludzi. Podczas ostatecznego kryzysu prawda ta stanie się ważniejsza niż kiedykolwiek wcześniej.

Zastanów się nad niesamowitymi cudami stworzonego świata. Czego mogą i powinny nas one nauczyć o Tym, który je stworzył, i dlaczego tylko On jest godny boskiej czci?

DO DALSZEGO STUDIUM

Bibliści od dawna wskazują na powiązanie występujące między wezwaniem w Ap 14,7: „Oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód” i czwartym przykazaniem dekalogu, jako że sobota wskazuje na fakt, iż „w sześciu dniach uczynił Pan niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest” (Wj 20,11). Choć treściowy związek jest wyraźny, widzimy zmianę, jako że werseł w *Apokalipsie Jana* wskazuje, iż Pan stworzył także *źródła wód*.

John Baldwin napisał: „Uznawszy celowe boskie użycie wyrażenia *źródła wód*, dlaczego Jezus natchnął swego posłańca, by złamał paralelizm sekwencji z Wj 20,11? Dlaczego anioł wymienia także *źródła wód*, a nie inne stworzone rzeczy takie jak: drzewa, ptaki, ryby czy góry?

Być może nawiązanie do *źródeł wód* w kontekście boskiego obwieszczenia nadejścia szczególnego czasu sądu Bożego ma na celu zwrócenie uwagi czytelnika na poprzedni okres sądu Bożego. (...). Być może Bóg postanowił, że wyraźna aluzja do potopu zawarta w słowach *źródła wód* powinna podkreślać prawdę, iż jest On prawdziwie Bogiem sądu, ale także Bogiem wiecznej wierności i miłosierdzia (dowiedzionych wyraźnie w historii o potopie). Jeśli tak, to osobiste i duchowe konsekwencje nawiązania do potopu poprzez wyrażenie *źródła wód* mogą mieć na celu zachęcenie czytelnika, by poważnie potraktował rozpoczęcie nowego, końcowego procesu indywidualnego sądu Bożego ogłoszonego przez pierwszego anioła w 14. rozdziale *Apokalipsy Jana*”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W Iz 53,6 czytamy: „Wszyscy jak owce zbłądziliśmy”. Hebrajskie słowo przetłumaczone jako *my wszyscy* to *kullanu*. W tym samym wersecie Izajasz mówi, że Bóg złożył na Jezusa winę „nas wszystkich”. Także i tym przypadku użyte zostało słowo *kullanu*. Jak wskazuje to, że bez względu na ogrom problemu grzechu rozwiązanie tego problemu jest więcej niż wystarczające?

2. Czego jeszcze możemy się nauczyć z historii przestępcy na krzyżu? Przypuśćmy, że ów przestępca otrzymał ułaskawienie, został zdjęty z krzyża i obdarowany wolnością. Czy od tej pory żyłby inaczej niż dotąd? Jak twoja odpowiedź świadczy o mocy Chrystusa zmieniającej życie ludzi?

¹ John Baldwin (red.), *Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement*, Hagerstown 2000, s. 27.